

Neděle Svaté Trojice

Iz43,8-21

4.6.2023

Pozdrav:

Milost Vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezu Krista.

Introit:

Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí.
To on základ na mořích ji kladl, pevně ji usadil nad vodními proudy.
Kdo vystoupí na Hospodinovu horu? A kdo stanout smí na jeho svatém místě?
Ten, kdo má čisté ruce a srdce ryzí.

Píseň: JB:263 / EZ:581

Čtení: Sk5,21-32

Píseň: JB:50 / EZ:290

Kázání: Iz43,8-21

At' se vespolek shromáždí pronárody, národy at' se spolu sejdou. Ocítáme se na soudu. Soud se vede mezi Hospodinem, jeho lidem a pronárody. Všichni se sešli, aby vyslechli slova Hospodinova. Všichni mají dychtivě poslouchat argumenty Boha, krále nebes. I my jsme se dnes sešli.

Proniknou k nám slova Hospodinova, nebo o nás bude platit: *Lid slepý, hluchý.* Komu se mají otevřít oči a pročistit uši, pronárodům i nám? Sami máme přijmout, kdo byl na počátku našich dějin a kdo stojí na jeho konci.

At' postaví své svědky a ospravedlní se! Máme postavit svědky. Možná se ptáte – čeho? Domnívám se, že máme být svědky Božích skutků, Boží velikosti, Božího konání mezi námi.

Jako by svědek víry říkal: přeci jen jsou mezi námi svědkové, kteří slyšeli a na vlastní oči viděli Boží konání ve světě a mezi námi.

Jak se to stane, že nakonec se naše oči a uši pročistí a my řekneme: „*Je to pravda.*“ Kraličtí něžně, láskyplně i krásně tento verš komentují, jak nám má být navrácen zrak i sluch.

„Lid někdy slepý a hluchý duchovně, jemuž však metličkami Božími aneb zvláštní milostí jeho zrak a sluch navrácen.“

Ano, Božím soudem, to jsou ty metličky, navrací se naše citlivost k Božím věcem. Poznáním naší křehkosti, odkázanosti na Boží milosti, se navrací náš duchovní zrak i sluch. Navracíme se z babylonského zajetí našeho naříkání a ohlížení se po staré minulosti. Touhou po Boží blízkosti a obecenství se navrací vše do zaslíbené země království Božího.

Boží milostí jsme to, co jsme, říká apoštol Pavel. A to svědky, kteří mají svědčit o soudu a milosti Hospodinově. Nikdo to za nás neudělá. Můžeme to udělat jedině my, kteří prožijeme setkání s naší hříšností a zároveň obrovskou milostí Boží, která nám byla dána.

Boží milost přikrývá naše egyptská i babylonská zajetí, naše zloby, nenávisti, sobectví, náš strach, vše, co nás činí nesvobodnými.

Mými svědky jste vy, je výrok Hospodinův, a můj služebník, jehož jsem si vyvolil. Již víme, že svědky jsme my. Kdo je ten služebník, kterého si Hospodin vyvolil? Křesťané v tomto služebníkovi vidí Krista-Mesiáše, toho muže z Nazaretu. Tento Ježíš Kristus nám dosvědčil, jaká síla zvítězila nad zlobou, nenávistí, strachem, a vším, co nás odvádí od Pána Boha.

Jedině síla odpuštění, očištění od všeho zlého, přikrytí naší hříšnosti může učinit prostor pro Boží milosrdenství a slitování.

Svědek víry posluchačům vykresluje obrazy záchrany. Obrazy, které i my dobře známe. Kreslí před námi novou cestu, nové činění: *Hospodin...razí cestu mořem, dravými vodami stezku, jenž přivádí vozbu i koně, vojsko a válečnou moc i dokáže, že spolu lehnou a nepovstanou, dohořeli, zhasli jako knot.* Ano, to, co se zdá nepřekročitelné, jako je nepřekročitelné moře suchou nohou, stane se skutečností. Tak jako je nepochopitelné zmrtvýchvstání. Je to nová cesta. Ti, kteří uzurpují svou moc silou vojsk, nemají naději, *dohoří a zhasnou jako knot*, pod mocí Ježíšovy oběti.

Další obraz již se týká nejen současnosti, ale i budoucnosti: *Hle, činím něco docela nového, a už to raší. Nevíte o tom? Já povedu pouštní cestu, pustou krajinou řeky. Čest mi vzdá zvěř pole, šakalové i pštrosi; obdařil jsem poušť vodou a pustou krajinu řekami, abych napojil svůj vyvolený lid.* Je to tu. Nezadržitelně se to dere k životu jako rostlina, která má sílu prorazit i asfalt. Poušť, tam se formoval Boží lid. Tam jej Hospodin vyučoval, co znamená spoléhat se na Pána Boha. Tam jej metličkami šlehal, tam je vedl, aby došli do země zaslíbené.

Nakonec uznají Hospodinovu moc šakalové i pštrosi, kteří představují všechny temné síly mocností, které ohrožují naše lidství. Ano, nakonec před trůnem Beránkovým pokleknou i síly zla. Nakonec i naše pouštní vyprahlost duše po lásce, porozumění i přijetí bude změněna. Pro člověka, který zná vyprahlou poušť, je obraz řek zurčících v poušti něco nepředstavitelného. Ano, tak nepředstavitelné je naše přijetí Bohem, králem nebes i země.

Ještě jedna drobnost a upozornění: *Nevzpomínejte na věci dřívější, o minulosti nepřemítejte.* Pán Bůh nás nenabádá k nevděčnosti těm, kteří nám toho tolik dali. Nabádá nás, abychom se neotáčeli zpět a nepřipomínali si stále zoufalství malosti Božího lidu, neboť takové připomínání nás zbytečně zbavuje naděje. To nové, co raší, je právě zaslíbení toho, že Izrael, církev, sbor není ponechán mocnostem zla a babylonskému zajetí, ale je mu nabídnuta budoucnost. Budoucnost v Kristu, který k nám přichází v Duchu svatém. Duch svatý je ten třetí z trojice, kterému je určena tato neděle. On je tím, který nám dává oči víry. Oči víry, které vidí až za obzor našich starostí a strachů.

Amen.

Píseň: JB:284 / EZ:711

Poslání:

Kdo je v Kristu, je nové stvoření.
Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!

Požehnání:

Požehnej tobě Hospodin, a ostříhej tebe.
Osvět Hospodin tvář svou nad tebou a buď milostiv tobě.
Obratiž Hospodin tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.

Píseň: JB:167 / EZ:416